
KOBIETY – BADACZKI POLITECHNIKI LWOWSKIEJ

— (1918-1939) —

Politechnika
Wrocławska

W okresie jubileuszowym 80-lecia istnienia Politechniki Wrocławskiej w Muzeum Politechniki Wrocławskiej kontynuowane są prace mające na celu przybliżenie sylwetek Kobiet – Badaczek. W części pierwszej przedstawiono sylwetki Pań pracujących na Politechnice Wrocławskiej w okresie 1918-1939. W kolejnej części prezentujemy sylwetki Naukowczyń pracujących na przedwojennej Politechnice Lwowskiej uważanej na Politechnice Wrocławskiej za Uczelnię-Matkę, ze względu na kontynuację przedwojennej tradycji i myśli naukowo-technicznej, podjętą po 1945 roku przez licznie przybyłych ze Lwowa polskich badaczy i badaczki – naukowców i naukowczynie.

Wojna światowa (1914-1918) wymusiła zmiany w postrzeganiu roli kobiet w społeczeństwie i stanowiła wielki krok na drodze do równouprawnienia. Zaczęto dostrzegać, że kobiety mogą się stać pełnoprawnymi partnerkami dla mężczyzn na płaszczyźnie zawodowej i społecznej. W rezultacie kobiety zaczęły pojawiać się także w świecie nauk technicznych.

Przejęcie Lwowa przez odradzające się państwo polskie w 1918 roku skutkowało przekształceniem istniejącej dotychczas austro-węgierskiej Cesarsko-królewskiej Szkoły Politechnicznej w Lwowie (1877-1918) w polską Szkołę Politechniczną (1918-1921) i po trzech latach w Politechnikę Lwowską (1921-1939). Po wkroczeniu Sowietów na ziemie wschodniej Rzeczypospolitej polska uczelnia przestała istnieć i została jesienią 1939 roku przekształcona w Instytut Politechniczny.

Pierwszą kobietą pracującą w Szkole Politechnicznej we Lwowie była **Ludwika Grabczakówna** (po mężu Grabczak-Lepszowa). Podjęła pracę jako asystent w Katedrze Fizyki w roku akademickim 1919/1920. Kolejne kobiety na stanowiskach naukowo-dydaktycznych zostały zatrudnione w następnym roku (1920/1921). Były to:

Janina Syniewska – asystent w Katedrze Mineralogii

Stanisława Wasilewska – asystent w Katedrze Zoologii i Anatomii

Julia Sokulska – młodsza asystent w Katedrze Zoologii i Anatomii (później pisała się Sokólska)

Hanna Gawlińska – asystent pomocnicza w Stacji Chemiczno-Rolniczej w Dublanach

Józefa Rudnicka – asystent pomocnicza w Katedrze Botaniki

Wśród kobiet, które pojawiły się wówczas na uczelni, znalazła się również **Maria Fiedlerówna**, stypendystka przy Katedrze Technologii Chemicznej.

Łącznie w okresie (1918-1939) na Politechnice Lwowskiej na stanowiskach naukowo-dydaktycznych pracowało 70 kobiet. Wśród nich wybijała się **Alicja Dorabialska**. Osoba o niezwykle osobowości, dużej wiedzy i równie dużej sile przebicia. Wdarła się przebojem do zdominowanego przez mężczyzn świata nauk technicznych.

Alicja Dorabialska (1897-1975) urodziła się w Sosnowcu. Po ukończeniu siedmioklasowej Szkoły Handlowej i zdaniu matury, podjęła naukę w Towarzystwie Kursów Naukowych w Warszawie. Działania wojenne i zbliżający się w 1915 roku front wymusiły przerwanie nauki, którą kontynuowała w Moskwie na Wydziale Fizyko-Chemicznym Wyższego Kursu Żeńskiego. Po wybuchu wojny domowej w Rosji (1917-1922) wróciła do odradzającej się Polski i rozpoczęła pracę jako asystent w Zakładzie Chemii Fizycznej Politechniki Warszawskiej. Doktoryzowała się w 1922 roku i wyjechała do Paryża na studia uzupełniające w Instytucie Radowym, gdzie kontynuowała naukę pod kierunkiem Marii Skłodowskiej-Curie. Habilitowała się na Politechnice Warszawskiej w 1928 roku w dziedzinie chemii fizycznej. W 1934 roku otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego i stanowisko kierownika Katedry Chemii Fizycznej Politechniki Lwowskiej. W roku 1936/1937 została dziekanem Wydziału Chemicznego (w roku kolejnym była prodziekanem tegoż wydziału), stając

Delegacja Politechniki Lwowskiej przed uroczystością. Widoczni m.in.: rektor prof. Adolf Joszt (łańcuch na szyi), prorektor prof. Zygmunt Ciechanowski, prof. Kazimierz Zisper (3. z prawej), prof. Antoni Plamitzer, prof. Alicja Dorabialska, prof. Marian Osiński, prof. Kazimierz Suchecki

się jedyną kobietą piastującą funkcję dziekana na polskiej Politechnice Lwowskiej przez wszystkie lata jej istnienia. We Lwowie pracowała do II wojny światowej. W maju 1940 roku, wykorzystując swoje pochodzenie z ziem włączonych do Rzeszy, na mocy niemiecko-sowieckiej umowy o wymianie ludności, przyjechała ze Lwowa do Generalnego Gubernatorstwa. W Warszawie prowadziła wykłady akademickie na tajnych kursach politechnicznych. W trakcie powstania warszawskiego była sanitariuszką. Po wojnie podjęła pracę na Politechnice Łódzkiej. Współtworzyła tamtejszy Wydział Chemiczny, którego była dziekanem w latach 1945-1947 i 1948-1951. Za swoją działalność i osiągnięcia naukowe uhonorowana została wysokimi odznaczeniami państwowym zarówno w Polsce międzywojennej, jak i po II wojnie światowej.

Bliską współpracowniczką profesor Dorabalskiej (także po 1945 roku) była **Eligia Turska-Kuśmierzowa** (1909-1996). Urodziła się w rodzinie inteligenckiej w Kijowie, gdzie jej ojciec był cenionym lekarzem. W trakcie wojny domowej w Rosji (1917-1922) rodzina uciekła na zachód i osiadła w Warszawie. Na Politechnice Warszawskiej Eligia Turska uzyskała dyplom inżyniera chemika w 1934 roku. Rok później podjęła pracę na Politechnice Lwowskiej zostając asystentką w katedrze profesor Dorabalskiej. Wkrótce stała się jej najbliższą współpracowniczką. Specjalizowała się w chemii fizycznej polimerów. Po klęsce wrześniowej 1939 roku jej brat, oficer Wojska Polskiego, znalazł się w niewoli sowieckiej w Kozielsku, a mąż, porucznik-pilot Józef Jan Kuśmierz, trafił do polskiego dywizjonu bombowego w Wielkiej Brytanii. W konsekwencji w kwietniu 1940 roku inżynier Turska została zesłana do północno-wschodniego Kazachstanu. Tam po wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej wróciła do pracy naukowej i w Semipałatyńsku objęła kierownictwo ewakuowanego z Leningradu laboratorium Leningradzkiego Instytutu Przemysłu Chemicznego.

Niewątpliwie silną osobowością była również **Helena Krzemieniewska**, z domu Choynowska (1878-1966). Wywodziła się z zamożnego ziemiaństwa, w Warszawie ukończyła żeńską pensję, uczęszczała na Wyższe Kursy Naukowe dla Kobiet w Krakowie, a następnie była wolnym słuchaczem na Uniwersytecie Jagiellońskim (UJ). Na UJ pracowała jako wolontariuszka w Zakładzie Biologiczno-Botanicznym. Po ślubie z botanikiem i mikrobiologiem roślin Sewerynem Krzemieniewskim wyjechała wraz z mężem do Krajowej Szkoły Rolniczej w Dublanach koło Lwowa (od 1901 roku Akademii Rolniczej, która stała się w Polsce niepodległej stacją badawczą Politechniki Lwowskiej). Swoją wiedzę fachową uzupełniała w Instytucie Mikrobiologicznym w Delft w Holandii i na Uniwersytecie w Lipsku. Podczas Wielkiej Wojny pracowała ochotniczo w szpitalu wojskowym jako pielęgniarka i uczestniczyła w szczepieniach ludności przeciw chorobom zakaźnym (ospa, tyfus). W 1921 roku została zatrudniona na Politechnice Lwowskiej na Wydziale Rolniczo-Leśnym na Oddziale Leśniczym w Katedrze Botaniki i Towaroznawstwa i mianowana zastępcą profesora botaniki i fizjologii roślin. Początkowo posada profesora katedry była nieobsadzona, więc de facto była prowadzącą tę katedrę. W 1924 roku opuściła Politechnikę Lwowską i przeniosła się na lwowski Uniwersytet Jana Kazimierza. Na UJK pracowała jako asystent-wolontariusz. Podczas II wojny światowej wyjechała do Warszawy, skąd po powstaniu warszawskim przeniosła się do Krakowa, gdzie zatrudniła się jako starsza asystent w Ogrodzie Botanicznym UJ. Po obronieniu pracy doktorskiej na Uniwersytecie Jagiellońskim przeniosła się do Wrocławia i jako profesor zwyczajny

objęła Katedrę Fizjologii Roślin w Instytucie Botanicznym Uniwersytetu Wrocławskiego (do 1951 roku Uniwersytet i Politechnika we Wrocławiu). Na cześć Heleny Krzemienieckiej kanadyjski mikrobiolog Roger Yate Stanier nazwał odkrytą przez siebie bakterię *Cytophaga krzemieniecka*, jednak określenie to zostało uznane w biologicznym nazewnictwie naukowym za nomen invalidum, zaś Karol Zaleski gatunek grzyba nazwał *Penicilium krzemienieckii*.

Maria Matlakówna (1888-1962) została zatrudniona na Politechnice Lwowskiej już jako pracownik naukowy o ugruntowanej pozycji zawodowej w 1921 roku. Od czasów studenckich aktywnie uczestniczyła w ruchach na rzecz równouprawnienia kobiet i studenckich ruchach samopomocowych, współpracowała m.in. z Kołem Postępowych Słuchaczek Wszechnicy Lwowskiej. Była jedną z pierwszych kobiet, które uzyskały na austro-węgierskim Uniwersytecie Lwowskim stopień doktora filozofii w zakresie biologii (1915). W Politechnice Lwowskiej zadomowiła się na dłużej, pracowała w Katedrze Botaniki i Towaroznawstwa w latach 1921-1931. W trakcie pracy na Politechnice Lwowskiej zajmowała się średniowiecznymi szczątkami roślin odnalezionymi w trakcie prac archeologicznych na Żmudzi (powiaty rosieński i szawelski). Niejako powiązaniem tematem stały się szczątki zbóż odkryte na kilku innych stanowiskach archeologicznych na Litwie. Do czasu prac Matlakówny temat ten był w ogóle nieznany w polskiej literaturze botanicznej. Po roku 1931 przeniosła się na Uniwersytet Jana Kazimierza, gdzie została zatrudniona w Pracowni Botaniki i Farmakognozji w Oddziale Farmaceutycznym Wydziału Lekarskiego.

Przez krótki czas (1926-1927) jako p.o. młodszego asystenta pracowała w Katedrze Uprawy Roli i Roślin Politechniki Lwowskiej **Maria Boczowska** (1897-1962), która pracę naukową kontynuowała w okresie międzywojennym poza uczelnią uzyskując stopień doktora w 1932 roku.

Podobnie na Wydziale Rolniczo-Lasowym pracowała jedna ze zdolniejszych badaczek młodego pokolenia, dr **Alfreda Nedeczky** (po mężu Mirska). Ukończyła studia uzyskując stopień doktora filozofii. Następnie studiowała na Politechnice Lwowskiej kończąc studia w 1939 roku z tytułem inżyniera rolnika. Jeszcze w trakcie studiów, w 1938 roku, rozpoczęła pracę na Politechnice Lwowskiej w Katedrze Uprawy Roli i Roślin jako młodszy asystent. Prowadziła badania nad śluzowcami (Myxomycetes). We Lwowie pozostała do 1945 roku.

Wśród kobiet pracujących na Politechnice Lwowskiej wyróżniała się dr **Janina Lehnertowa**, wieloletnia dyrektorka Państwowego Gimnazjum Żeńskiego im. Królowej Jadwigi, renomowanej szkoły średniej dla dziewcząt z dobrych domów, jednej z najlepszych w ówczesnej Polsce. Lehnertowa była lektorką języka francuskiego na Wydziale Ogólnym Politechniki. Pracę w szkolnictwie kontynuowała również po zajęciu Lwowa przez sowietów w 1939 roku.

Całe swoje życie zawodowe związała z Politechniką Lwowską **Julia Sokólska** (1893-1933). Pracowała na Politechnice w Katedrze Zoologii i Anatomii Zwierząt jako asystent i starszy asystent. W połowie lat dwudziestych (w 1925/1926 r.) uzyskała stopień doktora na Uniwersytecie Jana Kazimierza. W 1931 roku została starszą asystent w Katedrze Botaniki Ogólnej i Fizjologii Roślin. Jej obiecującą karierę naukową przerwała przedwczesna śmierć w 1933 roku. Zmarła w wieku 40 lat.

Liczne z kobiet Politechniki Lwowskiej wykazywały się zainteresowaniami i działalnością wykra-

czającymi poza świat nauk technicznych. Wśród nich wyróżniają się organizatorki i instruktorki dziewczęcego harcerstwa oraz skautingu. Pierwsza żeńska drużyna harcerska na ziemiach polskich powstała we Lwowie w 1911 roku. Już w grudniu 1911 roku przyrzeczenie harcerskie złożyła 15-letnia **Maria Krynicka** (1896-1978, panieńskie nazwisko Mudryk), która kilkanaście lat później została starszą asystentką Katedry Botaniki Ogólnej i Fizjologii Roślin Politechniki Lwowskiej. Na początku I wojny światowej Krynicka organizowała harcerski punkt sanitarny w Przemyślu, w 1918 roku była delegatką na zjazd zjednoczeniowy polskich organizacji skautowych i harcerskich, a podczas wojny polsko-ukraińskiej (1918-1919) prowadziła w Przemyślu szwalnię i pocztę harcerską działającą na rzecz polskiego wojska. Latem 1920 roku, gdy Robotniczo-Chłopska Armia Czerwona zagroziła istnieniu odrodzonego państwa polskiego, Krynicka weszła w skład Obywatelskiego Komitetu Obrony Państwa.

Maria Krynicka studiowała na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, we Lwowie pracowała jako nauczycielka i działała w galicyjskim żeńskim harcerstwie. Przez wiele lat była komendantką Lwowskiej Chorągwi Harcerok obejmującej swoim zasięgiem całą Małopolskę Wschodnią. Na Politechnice Lwowskiej pracowała jako starszy asystent (od 1927 roku). Z uczelni odeszła w 1931 roku. Lwów opuściła ze względu na męża, inżyniera kolejnictwa, który dostał służbowe przeniesienie do Tarnowskich Gór. W obliczu nadciągającej II wojny światowej, będąc naczelniczką harcerskich drużyn żeńskich, we wrześniu 1938 roku powołała Pogotowie Harcerok. Podczas wojny prowadziła tajne nauczanie. W marcu 1945 roku, jako naczelniczka harcerok, rozwiązała wywodzącą się z II Rzeczypospolitej Organizację Harcerok. Do pracy w harcerstwie wróciła po przemianach października 1956 roku i w Gdańskiej Chorągwi Związku Harcerstwa Polskiego kierowała Wydziałem Kształcenia Starszyny.

W środowisku harcerok, które brały udział w walkach o polski Lwów w 1918 roku prowadząc punkt opatrunkowy, odnajdujemy **Wandę Kulikowską**, późniejszą p.o. młodszej asystentki w Katedrze Uprawy Roli i Roślin Politechniki Lwowskiej w latach 1923-25. Gdy w Galicji przed Wielką Wojną powstają pierwsze męskie i żeńskie drużyny harcerskie, w zaborze rosyjskim polska młodzież zakłada skauting, nieuznawany i zwalczany przez rosyjskiego zaborcę. Na tym polu zasłużyła się późniejsza profesor **Alicja Dorabalska**, która współtworzyła pierwszą w Warszawie żeńską konspiracyjną organizację skautową.

Kobiety powiązane z Politechniką Lwowską brały czynny udział w życiu społecznym i patriotycznym przez cały okres istnienia II Rzeczypospolitej, a także podczas niemieckiej i sowieckiej okupacji. Do polskich niepodległościowych organizacji konspiracyjnych podczas II wojny światowej należały:

Zofia Bal (1904–?) należała do Armii Krajowej, Organizacji NIE i WiN. Na Politechnice Lwowskiej pracowała w latach 1926-1936 w Katedrze Fizyki.

Emilia Maleczyńska-Trębicka (1899-1981). Urodziła się we wsi Grębów na Podkarpaciu w rodzinie urzędniczej. Jej brat Karol Maleczyński został po II wojnie światowej znanym profesorem mediewisty na Uniwersytecie Wrocławskim. Emilia po ukończeniu gimnazjum podjęła studia na Uniwersytecie Lwowskim, uczyła się także w Krajowej Szkole Ogrodniczej. Edukację przerwały burzliwe wydarzenia roku 1918. Czynnie brała udział w obronie Lwowa przed Ukraińcami w latach 1918-1919

i dosłużyła się stopnia plutonowego. Po nastaniu pokoju studiowała na Wydziale Rolniczo-Leśnym Politechniki Lwowskiej uzyskując w roku akademickim 1923/1924 roku tytuł inżyniera-rolnika. W latach 1924-26 pracowała na stanowisku starszego asystenta w Zakładzie Hodowli Roślin i w Katedrze Uprawy Roli i Roślin, następnie prowadziła Zakład Hodowli Roślin na Pokuciu. Aktywnie działała w lwowskim oddziale Związku Legionistek Polskich, w którym była wiceprezeską od 1932 roku, a rok później została prezeską. Wchodziła w skład zarządu Federacji Polskich Związków Obrońców Ojczyzny, w 1939 roku weszła w skład Rady Sekretariatu Porozumiewawczego Polskich Organizacji Społecznych. We wrześniu 1939 roku pozostała we Lwowie. Pracę konspiracyjną w szeregach Związku Walki Zbrojnej podjęła w czasach sowieckiej okupacji Małopolski Wschodniej, w 1940 roku pracowała jako szyfrantka w sztabie komendanta na okręg lwowski, pułkownika Leopolda Okulickiego. Podczas okupacji niemieckiej została kierowniczką referatu szyfrów w Oddziale V/K Komendy Obszaru nr 3 Lwów, następnie sprawowała obowiązki szefa Oddziału V/K Komendy Obszaru Armii Krajowej. Działalność konspiracyjną prowadziła we Lwowie także w trakcie drugiej okupacji sowieckiej do września 1945 roku, gdy zagrożona aresztowaniem przez sowietów wyjechała na ziemie powojennej Polski, do Krakowa i Opola. Do momentu aresztowania w grudniu 1948 roku pracowała w organizacji NIE pełniąc funkcję kierowniczką łączności Komendy Obszaru Lwowskiego. W więzieniu przebywała do 1955 roku, gdy została przedterminowo zwolniona na okres próbny.

Różnie potoczyły się losy kobiet z Politechniki Lwowskiej po II wojnie światowej. Część z nich kontynuowała karierę naukową w Polsce powojennej. Spośród nich:

Zofia Bal została adiunktem na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach.

Zofia Dubiska, w latach 1927-1930 młodsza asystent Katedry Uprawy Roli i Roślin Politechniki Lwowskiej, po II wojnie światowej w Cieszynie pełniła funkcję kierownika Katedry Drobiarstwa w Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego (WSGW), a następnie osiadła w Olsztynie, gdzie została zastępcą profesora w Wyższej Szkole Rolniczej oraz sprawowała funkcję dziekana Wydziału Zootechnicznego. W WSGW uzyskała stopień doktora nauk.

Maria Krynicka pracowała na Wydziale Biologii i Geografii w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Gdańsku, gdzie pełniła funkcję dziekana.

Emilia Maleczyńska-Trębicka nie wróciła na uczelnię po odzyskaniu wolności. Kontynuowała pracę badawczą w Wojewódzkiej Stacji Oceny Nasion w Opolu jako starszy agronom, a następnie jako kierownik Ekspozytury Stacji w Głubczycach.

Ewa Neyman-Pilatowa, studiująca na Politechnice Lwowskiej i pracująca na Wydziale Chemicznym macierzystej uczelni od roku 1931, została w 1945 roku profesorem Politechniki Wrocławskiej o czym pisaliśmy w opracowaniu dotyczącym Kobiet – Badaczek Politechniki Wrocławskiej w latach 1945-1989.

Inżynier-rolnik **Jadwiga Sobieszczańska-Wondrauszowa** pracująca w Katedrze Chemii Rolniczej i Gleboznawstwa Politechniki Lwowskiej od 1935 roku do czasu drugiej okupacji sowieckiej w 1944 roku, po wojnie kontynuowała pracę naukową na Uniwersytecie Marii Curie Skłodowskiej w Lublinie. Tam obroniła pracę doktorską.

Owdowiała **Eligia Turska-Kuśmierzowa** (jej mąż został zestrzelony w kwietniu 1942 roku podczas nalotu na Hamburg) wróciła w 1946 roku z Kazachstanu do Polski i na Dolnym Śląsku uczestniczyła w uruchomieniu produkcji stilonu w Jeleniogórskich Zakładach Włókien Sztucznych. Prowadziła na Politechnice Wrocławskiej wykłady zlecone z chemii fizycznej tworzyw sztucznych. Równocześnie została etatowym starszym asystentem Politechniki Łódzkiej, gdzie w 1951 roku obroniła pracę doktorską. Na Politechnice Łódzkiej utworzyła w 1957 roku Katedrę Chemii Fizycznej Polimerów, co przyniosło jej tytuł profesora nadzwyczajnego w 1960 roku. Równolegle prowadząc pod auspicjami III Wydziału Polskiej Akademii Nauk Pracownię Chemii Fizycznej Polimerów stała się twórczynią szkoły naukowej w tej dziedzinie w Polsce. W 1971 roku została profesorem zwyczajnym.

Gdy mowa o kobietach Politechniki Lwowskiej, trzeba wspomnieć także o tych zatrudnionych na etatach administracyjnych. W trakcie istnienia polskiej Szkoły Politechnicznej we Lwowie i Politechniki Lwowskiej na uczelni pracowało na stanowiskach administracyjnych 25 kobiet. Łącznie więc na polskiej Politechnice Lwowskiej pracowało w latach 1918-1939 95 kobiet. Spośród nich najdłuższym stażem wykazywały się: Janina Syniewska (19 lat) oraz pracownice administracji: Brygida (Józefa) Borusiewiczówna, Janina Falewska, Józefa Heppówna (po 17 lat).

ZESTAWIENIE KOBIET – BADACZEK

pracujących w polskiej Szkole Politechnicznej we Lwowie i Politechnice Lwowskiej
w latach 1918-1939 posiadających stopnie i tytuły naukowe

Wydział Chemiczny

Prof. Alicja Dorabialska (Katedra Chemii Fizycznej)

Dr inż. Bogusława Jeżowska-Trzebiatowska (Katedra Chemii Fizycznej i Kat. Chemii Nieorganicznej)

Dr fil. Zastępca prof. Helena Krzemieniewska (Katedra Botaniki i Towaroznawstwa)

Dr Maria Matlakówna (Katedra Botaniki i Towaroznawstwa)

Wydział Rolniczo-Lasowy (nazwa ujednolicona, funkcjonująca najdłużej: 1923-39)

Doc. Maria Hamerska (Katedra Mineralogii i Petrografii)

Dr. fil. Wanda Jankowska (Stacja Chemiczno-Rolnicza w Dublanach)

Dr fil. Anna Kaubówna (Stacja Chemiczno-Rolnicza)

Dr fil. inż. Alfreda Nedeczky (Katedra Uprawy Roli i Roślin)

Dr fil. Elżbieta Rubinowiczowa (Katedra Fizyki)

Dr inż. Jadwiga Sobieszczańska (Katedra Chemii Rolniczej i Gleboznawstwa)

Dr Julia Sokólska (Sokulska) (Katedra Zoologii i Anatomii Zwierząt)

Dr Maria Turnau (Katedra Mineralogii i Petrografii)

Wydział Komunikacyjny / Inżynierii Lądowej i Wodnej

Dr Jadwiga Syniewska (Katedra Geologii i Paleontologii; także kustoszka Muzeum Geologii i Paleontologii)

Wydział Ogólny

Dr fil. Janina Lehnertowa (Lektorka języka francuskiego)

Opracował Zespół Muzeum Politechniki Wrocławskiej